

Szent István és a rovásírás

2018 augusztus 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Szent István a magyarság h?se, aki ma is érdemes a nagyrebecsülésünkre.

Az alábbi írásomat akkor adtam közre els? ízben, amikor az ország Szent István király trónra lépésének ezredik évfordulóját készült megünnepelni. Jogos volt az ünnepi el?készület, mert ? volt a kereszténységet is ismer? hun-magyar dinasztia jelhagyományának folytatója, a keresztény magyar állam meger?sít?je, máig él? intézményeink megszervez?je, vagy támogatója. Amíg az állam a méltó ünnepet szervezte, addig a tömeg - ostoba nemzetellenes hazudozók rágalmainak felülve - zúgott, morgott és a szentet gyalázta (kiemelt tisztelet a kivételnek!).

Ezzel a jó id?ben közreadott írással sikerült az ország félrevezetett felét ráébreszteni arra, hogy Szent István a magyarság h?se, aki ma is érdemes a nagyrebecsülésünkre. Annál is inkább, mert a rá szórt rágalmaknak az ellenkez?je igaz: nem üldözte, hanem (a Szent Korona, a jogar és a palást hieroglifáinak tanúsága szerint) használta a székely írás el?zményét, a magyar hieroglif írást (2. és 3. ábra). Szent István fújolása és a rágalmazása lényegében abba is maradt az alábbi tanulmányom megjelenését követ?en. Friedrich Klárától ugyan megkaptam érte a nagy olvasottságú honlapjukon a gazember jelz?t, de t?le (aki rovásbet?kkel a saját nevét sem tudja helyesen leírni, de azért gyermekeket oktat rovásírásra) aligha várhat jobbat egy rovológiai hamisítás leleplez?je, egy magyar szentkirály védelmez?je.

2. ábra. Magasságos atya olvasatú hieroglifikus mondat a Gizella királyné által hímzett (hímeztetett) koronázó palástról, a szent ellen acsarkodók a mondat létezésér?l sem tudnak

Az igazság tehát kideríthet? és a nemzeti tudat a helyére billenthet?, ha a gyakorlat szerint nem is köszönet jár érte, hanem inkább a gazember jelz?. Mégis, ebb?l a történetb?l az a tanulság, hogy aki tudja, annak - a tudós és becsületes magyarokkal összefogva - illik megmentenie a h?seink hírnevét (mert az ? makulátlanul maradó példájuk alakítja jól a nemzettudatot). Egyúttal az is nyilvánvaló, hogy okos ember nem ül fel azoknak az ostoba rágalmaknak és fantazmagóriáknak, amelyekkel - sajnos - az értelmiség és a nem értelmesség tudatát, sok esetben ünnepelt, de arra méltatlan alakok is elárasztják.

3. ábra. Ten országa mondatjel a koronázó palástról, "természetesen" a szentet gyalázók ezt sem ismerik

A wikipedia szerkeszt?i a Friedrich Klára és társai által a rovásírásunk jellemzése és használata terén elkövetett torzításoknak b? teret adnak, ugyanakkor az én szócikkemet a tudománytalan kategóriába sorolják. Mellesleg, ha a születési évszámom t?nik tudománytalanak bel?le, akkor érdemes lenne elgondolkozni a megváltoztatásán. Én is jobban örvédenék egy kés?bbi évszámnak.

A wikipedia szerkeszt?i kötelez?nek gondolhatják megjegyezni azt is (persze megfelel? forrásolás nélkül), hogy írástörténeti, ?störténeti álláspontomat a magyar régész, történész szakma egyes, f?leg akadémiai képvisel?i nem fogadják el. Ez egyrészt dicséretnek is felfogható, hiszen az akadémikus áltudomány egyetértése szégyen lenne rám nézve, másrészt a wikiszerkeszt?k ostobaságát is jellemzi, hiszen a tudományos felismerések bizonyítása vagy cáfolata nem népszavazással történik - csak err?l ?k még nem tudnak.

Mindenesetre ez az alábbi példa azt igazolja, hogy például Püspöki Nagy Péter történész egyetértett, s?t együtt is m?ködött velem, Csontos Péter turkológussal együtt. Püspöki Nagy Péter az akadémikus Tudomány legautentikusabb képvisel?je, lévén otthon a rovásírás és az oklevéltan terén is. A wikipedia szerkeszt?i meg (a magyargy?löletükb?l és/vagy a tudatlanságukból ered?en?) folyamatosan félrevezetik az értelmiséget és rombolják a magyar jelhagyományt a székely írást nem eléggé ismer? rovásbarkácsolók ostobaságainak népszerűsítésével.

Következzék tehát a dolgozatom, ami A székelység eredete c. kötetben jelent meg 1999-ben. Ez tartalmazza a hamis rendeletszöveget, Püspöki Nagy Péter tudós el?adásának szövegét és a hozzá tartozó egyéb írásokat is.

Varga Géza: Szent István védelmében

A Demokrata 1999/42. számában Badiny professzor úr azt állítja, hogy Szent Istvánnak volt egy rendelete, amelyik büntetést helyez kilátásba azok számára, akik ragaszkodnak ?si rovásírásunkhoz. Ilyen rendeletet azonban sem Szent István, sem a Vatikán nem bocsátott ki.

A gyakran hangoztatott tévedés forrása egy írógéppel írt papírlap, amit Forrai Sándor tanár úr - mint azt nekem korábban többször is elmondta - postán kapott egy azóta elhunyt barátjától. E papírlapon szerepelt egy sohasem volt rendelet magyar „fordítása”. A szöveg hibái kizárják annak a lehet?ségét, hogy ez egy elveszett, vagy

lappangó, eredetileg latin nyelv? rendeletszöveg magyar változata lenne. Azaz nincs semmi, ami egy ilyen rendelet létezését valószínűsítene. A szöveget Csallány Dezső, a Nyíregyházi Múzeum nagytisztjelet? igazgatója a múzeum évkönyvében közzétette, Forrai tanár úrra hivatkozva. E tévedéséért bocsátották el az állásából s ennek köszönhető tragikus halála is: Bécsbe távozása után rövidesen agyvérzésben meghalt.

A „rendelet” állítólag a Szilassy család levéltárában maradt fenn. A jó nyilvántartásokkal rendelkező levéltárban azonban Püspöki Nagy Péter nyomát sem találta. Szent István hagyatéka ugyanakkor riz rovásírással összevethető elemeket.

László Gyula szerint Szent István pénzein szerepel egy rovásbetű. Kiszely István pedig Temesvári Pelbártra hivatkozva arról tudósít, hogy Szent István sírja fölé rovásírással emlékkövet állítottak.

A saját kutatásaim szerint a Szent Korona és a koronázó palást a székely rovásbetűkkel rokon hieroglifákat (szójeleket) tartalmaz. A Szent Korona felülnézetén a „Jó király: jó föld”, az aroncs Krisztus-képén a „Jó mágus”, a koronázó palást képszerkezetének tengelyében pedig az „Egy isten” felirat olvasható. Mindent összevetve: az emlegetett rendelet nem létezett, Szent Istvánról pedig könnyebb azt feltételezni, hogy a rovásírást, vagy a rovásírással rokon szimbólumokat is alkalmazó környezetben nőtt fel. Megkoronázásának ezeréves évfordulóját ne ünnepeljük egy ostoba rágalom ellenfeletlen ismételtetésével.

(Demokrata, 1999/45)

Magyar nyelvünk védelmében

A Demokrata tavalyi 45. számában Varga Géza Szent István védelmében c. olvasói levelében arra hoz fel érveket, hogy Szent Istvánnak vagy a pápának nem volt rovásírással rendeltetve. Szerintem az ügyben az egyoldalúság, a lényeg akaratlan elhallgatása sajnálatos. Lényegtelen, hogy volt-e ilyen rendelet, mert tudjuk, hogy a magunkkal hozott több ezer éves magyar és sumér-pártus-szkíta-hun-magyar kultúrát (s a rovásírást) és annak fenntartóit, a táltosokat, regészeket éppen Szent Istvántól kezdve kíméletlenül üldözték, mégpedig az idegenek vezérletével. István megtört emberként halt meg, részint családi okok miatt, részint mert rádöbbsent a túlhajszolt nyugatosítás okozta károkra (magyarpusztítás). Hibájából a mai kor embere is tanulhat. Arra a kérdésre, hogy miért pusztították az magyar kultúrát, választ ad egyrészt az idegenek hatalmi és rablási igényeinek ténye, másrészt Badiny J. Jézus király, a pártus herceg c. könyve. Biztos-e, hogy több oka van, mint hátránya volt számunkra a kritika nélküli nyugati paradigmának? Ma már nem nehéz a válasz, de Istvánnak nehezebb volt döntenie. Ma - jórészt a Nyugat trianoni „ajándékaként” - az egykor magát a nyugat védőbástyája illúziójában ringató magyarság a gyarmatosítás, a beolvadás küszöbén áll. Mégpedig bizonyos betolakodó idegenek kollaborálása közepette. Végül: akik marxista vagy finnugorista, netán ún. liberális (talmudista) nézetek alapján gondolják, hogy megmaradásunk elfeltétele volt a XI. században a kritika nélküli nyugatosítás, azok az magyar kultúránk üldözését, irtását is helyesnek tartják? Nos, igen ... Egyelőre úgy látszik, az ún. rendszerváltás a magyar nemzeti érdekek szempontjából kudarcot vallott, de a kultúrában még nincs minden veszve. Valóságos kultusza van az magyar történelmi kutatásnak, mert kiváló tudósok vannak közöttünk, akik az ún. liberalizmus-globalizmus ellenfelet megalázó anyagi és szellemi körülmények közepette is tudni és hirdetni akarják, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk. És hová kell tartanunk, hogyan kell megmaradnunk.

Az magyar gyökér nem szárad ki.

(Dr. Jankó László, Demokrata, 2000/1)

(Közbevetőleg jegyzem meg, hogy újabb felismerés (egy bajor forrás) alapján Szent István nem idegeneket hívott be a hazába. Ezek (Gizella rokonsága) ugyan ekkorra már bajornak számítottak, de egy 6000 fős avarhun csoport leszármazottai, azaz a magyarság és nagy valószínűséggel az uralkodó hun-magyar dinasztia távoli rokonai voltak. Ezt tanúsítja a Gizella által hímzett (hímzettetett) koronázó palást avarhun eredetű magyar jelképrendszere is. VG)

Badiny J. védelmében

A Demokrata 45. számában Varga Géza a Badiny Jós Ferencsel készített interjúra hivatkozva azt állítja, csupán ostoba rágalom, hogy István király törvényt hozott a rovásírás ellen.

Ezt a határozott kijelentését arra alapozza, hogy Püspöki Nagy Péter nem találta az iratot a levéltárban. Én viszont találtam otthon két bizonyítékot arra, hogy a törvény igenis létezett. Az egyiket Grandpierre K. Endre Aranykincsek hulltak a Hargitára c. könyvének 74. oldalán, a másikat Ruffy Péter Bújdosó nyelvemlékeink c. könyvének 6. oldalán.

Ha Püspöki egy reggel nem találja a zokniját, az még nem bizonyíték arra, hogy a zokni soha nem is létezett. Lehet, hogy valamilyen okból eldugta valaki ...

(Friedrich Klára, Demokrata, 1999/50)

Tréfából hamisítva

Friedrich Klára a Magyar Demokrata 50. számában olyasmivel próbálkozik félrevezetni az olvasókat, amivel csak önmagát teszi nevetségessé a híresen-hírhedt ún. „októberi decretummal” kapcsolatos megszólalásával. A hozzáértő, aki olvasta, rögtön látja, hogy a szöveg és a „keltezése” önmagát leplezi le, és - helyesen - tréfának véli!

Mellesleg Fornai Sándor „beismerte” nekem is, többek között, hogy még a '60-as évek elején egy Eszes István nevű jó barátjától kapta a kitalált „turánista szöveget”, és csak viccből küldték meg Csallánynak, aki komolyan vette és leközölte a Nyíregyházi Jósza A. Múzeum Évkönyvében. Innentől aztán a dilettánsok hada nyakra-főre idézgeti ... Hasonló a helyzet, mint a szegény Horváth Istvánnak tulajdonított Nabukodonozor Ne bolondozzon az úr-féle tréfák esetében, amelyekkel egyszerűen le akarták járatni a komoly kutatót - mellesleg bárki ellenrizheti Horváth István műveit a könyvtárakban - nyomát sem találni ennek a neki tulajdonított szövegtésznek. Ezt sajnos még a hivatásos történészek sem tudják, mert nekik is kényelmetlen az eredeti szövegeket ellenrizni, inkább tekintélyelven tovább idézgetik mások szövegeit.

Ha Badiny leírja, hogy friss narancslét kapott a marslakóktól, amit Grandpierre Endre „lehipatkoz” és megtámogatja mondjuk egy újságíró szintű Ruffy, vagy az a maglódi Dr. X. Y., aki Horváthot akarta lejáratni egy szintén Demokratában megjelent olvasói levélben - akkor komolyan kezdek aggódni Friedrich Klára miatt, mert egy reggelen, felébredvén „nem találja” a józan eszét, akkor ez azt jelenti, hogy volt neki, vagy nem volt neki?

(Csontos Péter, Demokrata, 2000/4)

Ismétlésképpen

Badiny Jós Ferenc professzor úr a fenti pengeváltás és tisztázás (1) ellenére újfent közreadta az állítólagos rendeletet, ahogyan azt annak idején a Nyíregyházi Jósza András Múzeum évkönyve közölte. Pusztán a legfontosabbról, egy lábjegyzetről feledkezve meg, amelyik a rendeletszöveg Forrai Sándor tanár úrtól való származását megvilágítja. Ezért most, a kérdéses és a többi lábjegyzettel egyetemben, immár betűpontosan közzéteszem azt a szövegváltozatot, amelyet a Múzeum évkönyve sajnálatos módon megjelentetett.

A kötet címe: A Nyíregyházi Jósza András Múzeum Évkönyve. A Múzeum évkönyv-sorozatában ez a kötet több év termését fogja egybe, ezért a címlapon a fenti cím alatt a XII-XIV és az 1969-1971 jelzés látható. A kötet Budapesten jelent meg, 1972-ben. A saját könyvtáramban ennek egy másolati példányával rendelkezem. E másolatot a Forrai Sándor tanár úrtól kölcsön kapott eredeti évkönyvről készítettem. A másolaton - a másolás okozta fakulás és a másolatok egybekötésekor történt körülvágás miatt csak a dedikáció maradéka látszik: ... nek szeretettel VIII. 30. Dezső” Azaz a példányt, amelyből idézünk, Csallány Dezső küldhette Forrai Sándor tanár úrnak - nyilván a közöttük lévő barátságunk és munkakapcsolatunk köszönhetően.

A hamisított rendeletszöveg e kötet 135. oldalán található tanulmányban jelenik meg, amelynek címe: Rovásírásos emlékek a Kárpát-medencében. E tanulmány első fejezetét teljes terjedelmében kiemelten (döntően) közreadjuk, bár a papírt is kár rá pazarolni:

„I. István király rendelkezése a rovásírással kapcsolatban Vitéz András rozsnyói kanonok, Gömör és Kishont

vármegyék táblabírója, 1816-ban a Szilassy család levéltárában ?rzött érdekes oklevelet fordított le. Jelzete: Vatican 1000- ben „IX. Cal. Oct. Die fest? Jac. Ap.”

„I. István király titkos tanácsbeliei(vel) aláírott s törvénné lett rendelet, amely értelme szerint: Domonkos esztergomi érseknek a magyar keresztény egyháznál leend? keresztülvitel, és egyúttal általa Sy íves tér pápánál leend? közlésül és kiadatott: Mely szerint Sylvester pápa tanácsolása folytán határozott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar bet?k és véseték, a jobbról balrai pogány írás megszüntet?djék és helyébe latin bet?k használtassanak. Itt rendeltetik, hogy a papság azok használatára jutalmazás mellett betanítottassék és a pogány írástól valamint tanításától papi állásának veszítése és 20 arany pensasnak büntetés fizetése mellett eltiltassék. Továbbá, hogy az egyházakban található pogány bet?kvel felírások és imakönyvek megsemmisítessenek és latinnal felcseréltesse, valamint pedig azok, kik régi pogány iratokat, vagy véseteket beadnak, 1-t?l 10 dénárig kapjanak jutalmat. A beadott iratok és vésetek pedig t?z és vassal pusztítassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásrai emlékezés, visszavágyódás megszüntet?djék.”

Eddig csak Kézai Simon krónikájából (1282-85 körül) tudunk a székelyek írásáról² de arról mit sem tudunk eddig, hogy István király fenti törvénye már foglalkozott a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar bet?k és vésetek tilalmáról, a jobbról balra való pogány írás büntetés terhe mellett, t?zzel-vassal való kiirtásáról. Ezek helyett latin bet?k használata vált kötelez?vé. A magyar rovásírás 12 emlékét tettem nem régen közkinccsé, amelyb?l a margitszigeti, pomázi és fels?szemerédi, magyar egyházi kapcsolatokat mutatott.³ A székelyek rovásírásáról, a krónikás adatokon kívül (ld. a 2. sz. jegyzetet), csak a XV. századtól kezdve, mint székely-magyar rovásírás, tudunk.⁴ A jobbról balra való pogány írás: a ladánybenei Árpád-kori gy?r? rovásfeliratán jelentkezik („idis Maszparis sámánás” alakban, 'Maszpar ?ré, sámáné').⁵ Az 1000-b?l ered? forrásadat rovásírásos vonatkozásai, a rovás emlékek alapján helytállóak. II. Szilveszter pápa uralkodása 999-1003. évre esik, Domonkos esztergomi érsek 998-tól m?ködött és 1001-ben lett I. István alkancellárja. A kun rovásírás nem a tatárjárás után betelepült török nyelv? kun népre vonatkozik, akiknek még rovásírásos emlékeit sem ismerjük, hanem Árpád népének 896-os honfoglalásakor beköltöz? török nyelv? kun-hun népeiségre. Anonymus, a honfoglalás korából „hét kun vezérnek” török névsorát ?rizte meg: Ed, Edumen, Etu, Bunger páter Borsu, Uousad páter Vrsuuru, Bouta a Brucsa nemb?l, Ketei páter Oluptulma.⁶ A kérdéses „decretum” tehát Forrai Sándor tanár úrtól került a Múzeum évkönyvébe, azt megel?z?en semmi nyoma nem volt. Nem is lehetett, mert a hatvanas években hamisították tréfából.

1 Forrai Sándor, Budapest, írásos másolata (1969), amelyért köszönetét mondok.

2 A székely-magyar rovásírásra nézve lásd: Németh Gyula, A magyar rovásírás c. tanulmányát: A Magyar Nyelvtudomány Kézikönyve, II. 2, Budapest, 1934,1.

3 Csallány Dezs?, A magyar és az avar rovásírás, - Die ungarische und awarische Kerbschrift: A Nyíregyházi Jósa András Múzeum Évkönyve, XI. 1968 (1969), 281 - 307, XXXV - XXXVI. t.

4 Sebestyén Gyula, A magyar rovásírás hiteles emlékei, Budapest, 1915, 173 p. - Németh Gyula, A magyar rovásírás, Budapest, 1934. 32. p. - Csallány Dezs?, A székely-magyar rovásírás emlékei. Die Denkmaler dér szeklerisch-ungarischen Kerbschrift: A Nyíregyházi Jósa András Múzeum Évkönyve, III. 1960 (1963), 39-135.

5 A 3. jegyzet, 298-299. 6 Németh Gyula, A honfoglaló magyarság kialakulása, Budapest, 1930, 238-241.

Püspöki Nagy Péter el?adásának részlete

Hadd válaszoljak az elnök úr kérdésére, amiben az a kérdés lényege, hogy Szent István hozott-e, vagy nem hozott-e ilyen rendeletet. Ha én erre választ adok, azt egyetlen mondatmal meg lehetne adni, hogy nem. De azért a kérdés eldöntése nem volt ilyen egyszer?. Elmondom ennek a történetét. Elhoztam az eredeti szöveget, Csallány Dezs? dedikációjával együtt. Akkor föl is keltette az érdekl?désem, és utána is jártam. Felolvasok bel?le néhány sort: „István király rendelkezései a rovásírással kapcsolatban. ” Szöveg: „ Vitéz András rozsnyói kanonok Gömör és Kishont vármegyék táblabírója 1816-ban a Szilasi család levéltárában ?rzött érdekes oklevelet fordított le. Jelzete: Vatikán ezerben. Nomis calendis octobribos Die fest? Jacobi apostoli. Magyarra lefordítva: Október calendjét megel?z? kilencedik napon, Vatikánban Jakab apostol ünnepén.”

Szöveg: „István király titkos tanácsbelijeivel aláírott és törvénné lett rendelet, amely értelme szerint Domonkos, esztergomi érseknek, a magyar keresztény egyházak leend? keresztülvitel, és egyúttal általa Szilveszter pápával,

leend? közlésül és kiadatott: Mely szerint Szilveszter pápa tanácsolása folytán határozott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és vésetek, jobbról-balrai pogány írás megszüntetődjenek, és helyébe latin betűk használtassanak. Itt rendelkeztek, hogy a papság azok használatára jutalmazás mellett betanítottassék, és a pogány írásról, valamint tanításától papi állása vesztese és 20 arany penzának büntetése fizetése mellett eltiltassék. Továbbá, hogy az egyházakban található pogány betűkvéli felírások és imakönyvek megsemmisíttessenek és latinnal felcseréltesse, valamint pedig azok, akik régi pogány iratokat, vagy véseteket beadnak 1-től 10 dénárig kapjanak jutalmat. A beadott iratok és vésetek pedig tőz és vassal pusztítottassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra emlékezés, visszavágyódás megszüntetődjenek. ”

Forrai Sándor, Budapest írásos másolata, 1969-ben, amelyért köszönetét mondok.

Egy magyar diplomatikával foglalkozó kutató számára ez meghökkentő közlés. Először is azért, mert Szent István okleveleit darabszámra ismerjük, összesen tízről van tudomásunk, amelynek szövege úgy-ahogy megmaradt. Kettőnek a szövege nyilvánvalóan hamis, a XVI. században hamisították, maradt még nyolc. Arról a nyolcraól kétszáz éve folyik a vita, hogy mennyi hamis belőlük: 90% vagy csak 5%. Mindenesetre van itt néhány tény, ami önmagában cáfolja a fenti rendeletszöveg eredetiségét és megbízhatóságát. Már az első adat sem lehet helytálló, amely szerint

„Vitéz András rozsnyói kanonok, Gömör és Kishont vármegyék táblabírája ”.

Ha ugyanis kanonok volt, akkor nem volt táblabíró, ha pedig táblabíró volt, akkor nem volt kanonok. Ez a két hivatal kizárta egymást.

„Szilassy család levéltárában 1816-ban”

A Szilassy család az 1750-es években átadta levéltárát a Magyar Országos Levéltárnak, jegyzőkönyv mellett. Nincs benne ilyen oklevél. Ha a leadáskor nem volt, akkor valamelyik magyar levéltáros nem dugott bele még egyet, ugyanis akkor valamilyen jelzete lenne. Megnéztem akkor rögtön, és láttam, hogy ilyen irat nincs a Szilassy levéltárban. Ha szemügyre vesszük a keltezését, azt kell megállapítanunk, hogy több hibát is tartalmaz. „

Vatikán, 1000-ben.”

Nos, 1000-ben még Rómát írtak, nem Vatikánt. Ezt a keltezését csak a Vatikán állam megalapítása után írhatták volna.

A „IX. Cal. Oct” rövidítés feloldása „Nomis calendris octobribus”, magyarul „október első napját megelőző kilencedik napon”. Ez még rendben van, ezt lehetett írni. De a keltezéshez tartozó „die festi Jacobi apostoli” szöveggel már két probléma is van.

Az egyik az, hogy hiányzik a szövegből a „sancti” azaz szent szó. Olyan nem volt, hogy Rómában egy szent apostol neve elé ne írták volna oda a szent jelzést. A másik egy naptári ellentmondás. Ha ugyanis a „nomis calendris octobribus”-t kikeressük a kalendáriumban, akkor az szeptember 23-a, mert az elsejét mindig beszámították a leszámítandó napokba. Ha viszont megnézzük, hogy milyen napra esett Szent Jakab apostol ünnepe 1000-ben, akkor azt látjuk, hogy július 25-én volt s egyébként most is akkor van. Ezt egy esetleges álkanonoknak is tudni kellett volna, még ha táblabíró volt, akkor is. Tulajdonképpen minden adat úgy rossz, ahogy le van írva. Ez az ember, aki ezt a rendeletszöveget írta, nem látott Szent István kori oklevelet: se Berengár királyét, se III. Ottóét, se pápait, se magán oklevelet, semmilyen.

„I. István király titkos tanácsbelije”.

István király megmaradt okleveleiben vagy Pannónia királyának, vagy a magyarok királyának nevezi magát, de I. Istvánnak sehol sem, mert nem tudhatta, hogy lesz még második Istvánunk is. Most ne is beszéljünk a büntetés mértékéről, mert 20 arany pénzen 50 ökröt lehetett volna venni. Szegény klerikus még a tisztító tűz után sem tudta volna ezt a pénzt kifizetni, amit ráért volna István király. Tulajdonképpen ez a képtelenségeknek a halmaza. Sajnálatosan. Nagyon kíváncsi lennék, hogy ez a kézirat egyáltalán múlt századi-e, vagy 1968-as? Még az is meglepő lenne, ha múlt századi lenne, mert akkor is hamisítottak emeletes dolgokat, amelyekre még pecsétet is tettek. Ismerek egy nemes családot, tényleg régi család, az 1200-as években kapott nemességet, de jó XVIII. századi mintára Attilától leszármaztatták magukat. Generációról generációra olyan csodálatosan vezették le a

családfát, hogy mi történészek is tanulhatnánk belőle. A hitelesség kedvéért van rajta még egy szép nagy pecsét is: Pozsony vármegye jegyzőjének pecsétje. Ez persze a saját pecsétje volt, mert a saját családjának állította ki az oklevelet. Amit aztán mutogathatnak, mert ez valóban nagyon szép oklevél, de ettől még nem lesz igaz. Ez a fajta családfaszervezés ebben a korban divat volt. Szoktam mondani a tanítványaimnak, hogy ekkor mindenki származtatta a családját. Egy hétszilvafás nemes például származhatott Attilától. Eszterházi Miklós nádor erre azt mondta, hogy ? akkor Julius Cézártól származik s ez a „Trofeum domus Estauras”-ban ki is van kinyomtatva. De nehogy azt gondolják, hogy egy pillanatig is elhitte, vagy komolyan vette volna. Ez csupán egy gúnyirat volt, válaszképpen az akkori közgondolkodásra - mert akkor mindenki tudta, hogy Eszterházi Miklós nagypapája csak hét szilvafás nemes volt: olyan szegény, mint a templom egere. Azért volt állandóan megyei jegyző, mert különben nem tudta volna eltartani a családját. Semmiképpen nem származhatott Julius Cézártól, s ezt maga is jól tudta. De ha már ti Attilától származtok, akkor én a cézártól. Ez a most elemzett irat is körülbelül ilyen típusú, csak az a kérdés, hogy a szövege látotte a múlt században tintát és papírost, vagy írógéppel szerkesztették e században. Ha szabad ezt mondani, akkor az újkori magyar oklevél-hamisításnak ez egy rosszul sikerült példánya.

(Elhangzott a Nap Fiai alapítvány és az OMT Rovásszakosztálya által 1998-ban rendezett előadáson) Az ellenkezője vajon igaz-e? Íme egy rokonszenvesebb történet: Kiszely István említi, hogy Mátyás király kortársa, Temesvári Pelbárt egyik beszédében fennmaradt annak emléke, hogy a megözvegyült Gizella királyné az István király székesfehérvári sírját övező falra turulmadárral díszített rovásfeliratos követ helyeztetett. A török elől e követ előbb Makranra, majd innen a kassai kőtárba menekítették, ahonnan az a múlt század végén eltűnt. (Kiszely István: A magyarság története, Püski Kiadó, Budapest, 1996., I. kötet.). Talán lesz valaki, aki ennek a hírnek is utánajár. Mindenesetre vérmérsékletünketől függetlenül és politikai szándékainknak megfelelően válogathatunk immár a különféle híradások között. Igaz ugyan, hogy ezek a történetek egymást kölcsönösen kizárják. Amiben persze nincs semmi csodálatos.

Egy nagy történelmi népnél, amelynek kicsi történészei vannak, s a történetírás az amatőrökre marad, ez a természetes.

[Varga Géza - \]\]>http://hungaryfirst.hu](http://hungaryfirst.hu)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
